

N:o 45.

Af herr **J. Bromée**, om *ändring i 2 § utsökningslagen*.

Vid förlidet års riksdag väcktes motion af herrar J. A. Andreason och M. Andersson med yrkande om ändrad lydelse af 2 § utsökningslagen i syftning att jemväl länsman, då han derom af fordringsegare direkt anlitas, hvar inom sitt tjenstgöringsområde, skulle vara utmättningsman på landet, hvarjemte föreskrift skulle i lagen meddelas, att, då kronofogde öfverlätit ett utslag till länsmannen för utmätning, denne skall i laga ordning ombesörja försäljningen af den utmäta lösejendomen.

Lagutskottet, till hvilket motionen remitterades, ansåg den föreslagna ändringen »icke öfverensstämma med lagens anda och mening» samt hemställde, efter åberopande af samma skäl, som ett särskildt utskott vid 1877 års riksdag anförde, att motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda. Men mig synes, att den äskade ändringen är af behofvet påkallad, och detta så mycket hellre, om »lagens anda och mening» icke är i öfverensstämmelse med det allmännas kraf på densamma; ty gifvet är det ju att stadgandet, det endast kronofogdarne på landet, som i de flesta fall bo i städerna, skola vara utmättningsmän, förorsakar tidsutdrägt och kostnader, hvilka i stor mån kunna undvikas, om länsmännen, hvar inom sitt distrikt, vore utmättningsmän. I de vidsträcktare länen eller fögderierna är det icke obetydliga belopp, utmättningsmannens resekostnader belöpa sig till, och försvåra mången gång gäldenärens ställning så, att han icke kan för sig rätt göra. Det har anmärkts mot den nu ifrågasatta ändringen: att den skulle öka kompetensfordringarna hos länsmännen och framkalla en förbättring i deras lönevilkor; att länsmännen derefter skulle föra dagbok, hvars granskningsbestyr skulle medföra för mycket arbete åt länsstyrelserna; att parternas säkerhet icke skulle till fullo vara bevarad, om länsmännen blefve utmättningsmän, m. fl. hinder. Med den känedom jag har om länsmännen i min hembygd och de förhållanden i öfrigt, som der råda, vågar jag tryggt påstå, att icke några högre kompetensvilkor böra ifrågakomma därför att länsmännen hvar inom sitt distrikt ega att förätta utmätningar och försäljning af utmätt lösejendom, då de derom anlitas, lika litet som därför kan ifrågakomma någon högre aflöning, ty i

många eller de flesta fall är det länsmanen, som nu verkställer dessa för rättningar efter uppdrag af kronofogden, hvadan de förut äro förtrogna med göromålen och icke behöfva inlära något nytt för den skull att fordringsegaren lemnar uppdraget i stället för kronofogden. Länsmännen föra dessutom nu dagbok och afemna redovisning till vederbörande i stadgad ordning, ett förhållande, som kan och bör fortfara, äfven om de berättigas verkställa utmätning efter uppdrag af fordringsegaren, hvarför ökningen i granskningsarbetet måste blifva obetydlig. Hvad derefter vidkommer parternas säkerhet, så torde väl denna icke komma att förändras eller försämrans genom den ifrågasatta ändringen; ty, om än länsmanen genom sina mindre löneinkomster har mindre att vedervåga än kronofogden, så blir det säkert i förhållande till lönen så mycket färre mål och ärenden länsmännen komma att hafva i följd af sitt lilla distrikt, jemfördt med kronofogdens. Dessutom bör det i lag föreskrifvas, att länsmännen ställa lika hög borgen för omhänderhafvande af andras medel som kronofogdarne, eller för 2,250 kr., ett stadgande, som ingalunda kommer att försvåra länsmännens ställning utan snarare tvärtom, då det är allmänt känt, att de redan nu vid sitt tillsättande måste till kronofogden ställa sådan borgen, om de skola vinna hans förord till den tjänst de söka. Sedan jag nu tagit mig friheten dels åberopa hvad ofvannämnda motionärer anfördt i sin motion förlidet år och dels sökt undanrödja de då af utskottet mot ändringen anförda hinder, får jag på grund deraf och med anledning af hvad nu blifvit anfördt vördsamt föreslå, det Riksdagen beslutar,

att 2 § i utsökningslagen måtte ändras och erhålla den lydelse, att länsmännen, hvar inom sitt distrikt, må ega rättighet verkställa utmätning och försäljning af utmätt lösegendom, då de derom af fordringsegare anlitas.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt, och hemställes, att utskottet ville formulera den lydelse i utsökningslagen, som af bifall till den föreslagna ändringen blir en följd.

Stockholm den 25 januari 1889.

J. Bromée.

Häruti instämma:

Nils Pehrsson.

J. A. Andreason.

Magnus Andersson.

S. M. Olsson.

J. P. Jansson

i Saxhyttan.